

Geopolitika chaosu: Prichádza súmrak európskej civilizácie?

Renato Cristin

8. októbra 2019 ✚ *Politika*

Predstava, že Európa môže upadnúť do chaosu, nás varuje pred možnosťou vypuknutia vojnovnej udalosti, vojny nie nepodobnej tým, ktoré prebiehali po stáročia, a ktoré si iba v priebehu tridsať rokov (od roku 1914 do 1945) vyžiadali približne sedemdesiat miliónov mŕtvych.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Vojna na európskej pôde je v súčasnosti vysoko nepravdepodobná a veľmi málo pravdepodobná je aj v nasledujúcich desaťročiach, ale chaos je dnes čosi oveľa viac než len riziko: je to realita, ktorá aj bez krutej tváre vojny rozkladá našu civilizáciu.

Chaos, ktorý mám na mysli, je súčasná situácia Európy, ktorej historicko-náboženské vedomie je rozbité, a ktorá zároveň tlačaná tendenčne totalitnými silami: na jednej strane byrokraciou, ktorá dobyla inštitúcie, a na druhej strane politickou korektnosťou, ktorá tieto inštitúcie má pod kontrolou, usmerňuje verejnú mienku a určuje hodnotiace kritériá a formy vyjadrovania.

Ide teda o politický chaos, pretože keď tí, ktorí sú inštitucionálne povolaní, aby viedli, nedokážu vytýčiť správny smer, celá štruktúra melie naprázdno. Ide o kultúrny a duchovný chaos, pretože základné piliere európskej civilizácie sú postavené na náboženskej tradícii, ktorej oslabenie alebo ešte horšie zmiznutie umožňuje, aby bol kontinent unášaný rôznymi prúdmi. Ide aj o mentálny chaos, dezorientáciu vedomia a intelektu, individuálny zmätok prerastajúci do kolektívneho zmätku.

Jedným z prvkov, ktoré napomáhajú šíreniu tohto chaosu, je falošný spôsob, akým dnes Európania vnímajú seba a z toho vyplývajúce falošné chápanie druhých. Prvé je spôsobené prastarou chorobou, ktorá znovu ožila v druhej polovici dvadsiateho storočia, spočívajúcou v pohŕdaní sebou samým, v averzii voči sebe samému, v priznávaní sa k vinám zneužívania moci proti iným národom (eklatantným príkladom tohto sebabičujúceho ducha je kolonizácia), a z toho vyplývajúce sebaobviňovanie a upätá snaha o podstúpenie trestu (sebabičovaním alebo aj ochotou podstupovať trest od druhých). Druhé je podporené patológiou,

ktorá sa dopĺňa s prvou, a prejavuje sa v preferovaní druhého, jeho kultúry a jeho existencie, pričom obidve tieto chápania sú dnes determinované paradigmou politickej korektnosti.

Tieto dve formy súčasného európskeho vedomia majú svoje tematické ťažisko v migračnom tlaku z Afriky a Ázie, ktorý sa valí najmä na niektoré oblasti, ale ktorý v rôznej miere zasahuje celý kontinent, takže podľa tohto tematického ťažiska možno hodnotiť riziko kolapsu našej civilizácie.

V tomto zmysle je imigrácia uľahčovaná chaosom a zároveň je faktorom znásobujúcim tento chaos, ktorý sa preto javí ako produkt nemohúcnosti inštitúcií a úpadku kultúry a ako najdramatickejší prejav krízy európskej civilizácie.

Imigrácia nás stavia pred dilemu: prijímať alebo odmietať? Inými slovami, nasledovať jeden z princípov našej kultúry a nášho náboženstva, podľa ktorého druhého treba prijímať aj za cenu rizika, že dôjde k rozvrátenia nášho spoločenského poriadku, alebo zachovať svoju identitu tým, že budeme chrániť etnokultúrne zloženie, takže budeme odmietať prúd migrantov (s výnimkou vojnových utečencov)?

Táto dilema nedáva priestor pre tretie riešenia, pretože stojíme na prahu histórie: na jednej strane prehlbovanie chaosu a strata identity, na druhej strane obnovenie aspoň minimálnych podmienok potrebných pre udržanie poriadku a zachovanie identity.

Zdroj: picryl.com

Problém má svoj ontologický a etický profil, ktorý nám umožňuje orientovať sa, riešiť ho a rozhodnúť. Hyperbolickým jazykom môžeme povedať, že reálne prijímať migrantov znamená vyháňať Talianov, Európanov.

Prijímať v politickom a kultúrnom zmysle slova však fakticky znamená integrovať a asimilovať. Ale ak sú migranti neintegrovateľní, pretože sa jednoducho nechcú integrovať (a už vôbec nie asimilovať), ale radšej chcú zostať cudzincami s perspektívou a tendenciou získania kultúrnej a náboženskej prevahy nad domorodcami, a ak je ich počet taký vysoký a stále ich pribúda, že už nie je možné ich zvládať, pričom s týmto počtom súvisí aj nárast kriminality, potom prijatie znamená eróziu a vyčerpanie Európanov, ich postupné vytlačanie práve z centra, likvidáciu ich historickej existencie. Zoči-voči realite dilema prestáva byť dilemou, pochybnosť mizne: po prekročení určitého limitu ďalšie prijímanie migrantov sa stáva neúnosné a sebapoškodzujúce.

Ak sa gigantický fenomén migrácie nezastaví včas, bude mať za následok postupné osídľovanie Európy obrovskými masami pochádzajúcimi z afroázijských oblastí, čo so sebou nesie riziko toho, čo Renaud Camus nazval „veľkou výmenou“, čiže etnickou, kultúrnou a náboženskou výmenou, ktorú Camus považuje za

realizáciu princípu „*univerzálnej zameniteľnosti života a matérie a tiež života s matériou*“.

Copyright na túto koncepciu však náleží OSN a konkrétne materiálu pod názvom „Populačné smerovanie“ vypracovanému Odborom Spojených národov pre hospodárske a sociálne veci, ktorý už v roku 2001 považoval za reálnu a veľmi pozitívnu možnosť kompenzovať európsky demografický pokles migrantmi (*substitučná migrácia*); ide o projekt vypracovaný na najvyššej inštitucionálnej úrovni sprevádzaný podrobnými analýzami a predovšetkým súvisiaci so strategickým plánom pre demografickú a kultúrnu transformáciu európskych národov, ktorého najúčinnším nástrojom je Global Compact.

Diskusiu o migrácii zameranej na nahradenie pôvodného obyvateľstva nedávno zasiahla – nepriamo, ale veľmi tvrdo – udalosť, ktorá brutálnym spôsobom ovplyvnila diskusiu o tejto téme. Ide o útok proti mešitám na Novom Zélande, ktorý austrálsky terorista odôvodňoval šílenými vyhláseniami a odvolávaním sa na teóriu „veľkého nahradenia“.

Odsúdiť útok rovnako ako sme odsúdili islamské útoky u nás, je nutná a zrejмая vec, ale v tomto prípade odsúdenie musí byť dvojnásobne tvrdé, pretože pri tomto útoku šílený terorista nielenže zabil desiatky nevinných, ale poškodil aj všetkých, ktorí *pokojne a racionálne* poukazujú na skutočné riziká nahradzovania európskych národov, ich kultúry, identity, a ktorí v každom prípade sú výlučne obeťami každého násilia.

Argumenty v prospech prijímania migrantov šírené médiami sú dobre známe. Príklad: vlani v januári milánsky arcibiskup vyhlásil, že treba prijímať migrantov, pretože (citované tlačovými agentúrami) je to „*výzva pre Cirkev aj spoločnosť*“. Ide o jav, ktorý „*svojou povahou poznamenáva naše vzťahy a vzťah medzi kultúrami a národmi, pričom prináša nové zmeny, ktoré už nie je možné ignorovať*“.

Z tohto pohľadu je záver jasný: tieto toky treba privítať, naučiť sa s nimi žiť, „*obnoviť sa a vytvárať nové subjekty prostredníctvom stretnutí s novými skúsenosťami a novými víziami sveta*“. Cirkev pápeža Františka, resp. tá časť Cirkvi, ktorá sleduje teologicko-politickú líniu súčasného pápeža, podporuje a propaguje vzájomné miešanie etnických skupín a kultúr.

Taliani (a Európania) však odmietajú prisťahovalectvo racionálnymi argumentmi, nie z „nenávisti“, ako tvrdia niektorí exponenti politicky korektných médií, ale skôr s bolesťou. S nenávisťou sú však očierňovaní tí, ktorých znepokojuje nemoc, ktorou sa nakazila európska spoločnosť, ktorí vyjadrujú svoju bolesť nad stratou zmyslu, nad vytrácaním sa európskej tradície, náboženstva a kultúry, nad ohrozenou identitou, nad identitou, ktorú nemožno pochopiť ekonomickými, iba duchovnými kategóriami.

Je to bolesť, ktorú nemožno len pasívne prijímať, ale ktorá vyžaduje racionálnu odpoveď zameranú na spoločné dobro. A to je presne to, čomu chce politická korektnosť zabrániť, a preto preventívne útočí obviňujúc nás z nenávisti, uzavretosti, tradicionalizmu, xenofóbie. Na tému migrácie sa kopia lži, pokrytecké vyhlásenia, očierňovanie, akási *čierna legenda* zosnovaná horlivými koryfejmi politickej korektnosti.

Toto je idea, na ktorú treba kriticky poukazovať, aby sme po x-tý krát znovu nepadli do pasce ľavice, aby sme sa znovu nedali zastrašiť ideológiou, ktorá už nemá nič pozitívne čo povedať, ale ktorá paradoxne naďalej diktuje zákony verejnej mienky.

V skutočnosti, keď sa politická korektnosť spojí s morálnou skorumpovanosťou, dôjde k skratu pravdy a tým zároveň k očierneniu protivníka. Stačí sa pozrieť, čo sa deje dnes s už bývalým ministrom vnútra Matteom Salvinim, ktorý je obviňovaný zo šírenia nenávisti a je terčom čoraz väčších útokov, ktoré sa zvyšujú priamo úmerne s rastom talianskeho povedomia o identite: kto odsudzuje zlá nekontrolované prisťahovalectvo a rastúceho pocitu neistoty, je obviňovaný, že on tieto zlá vytvára či zväčšuje.

Zdroj: <https://www.corrispondenzaromana.it/il-dilemma-dellaccoglienza-e-la-proliferazione-del-caos/>

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/geopolitika-chaosu-prichadza-sumrak-europskej-civilizacie/>